

Komentár evanjelia na pondelok 32. týždňa v Cezročnom období: úprimná vzájomná pomoc

Komentár na pondelok 32.
týždňa v Cezročnom období.
„Keď sa tvoj brat prehreší,
pokarhaj ho! Ak sa obráti,
odpušť mu!“ Vzájomné
napomínanie je prejavom
úprimnej túžby pomôcť si
navzájom na ceste. Ježiš je
naším vzorom napomínania,
ktorého hnacou silou je
skutočná a konkrétna láska ku
každému človeku.

Evanjelium (Lk 17, 1-6)

Ježiš povedal svojim učeníkom:

„Nie je možné, aby neprišli pohoršenia, ale beda tomu, skrze koho prichádzajú! Tomu by bolo lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili ho do mora, ako by mal pohoršiť jedného z týchto maličkých. Dávajte si pozor!

Keď sa tvoj brat prehreší, pokarhaj ho! Ak sa obráti, odpusť mu! A keď sa aj sedem ráz za deň prehreší proti tebe a sedem ráz sa vráti k tebe a povie: ‚Lutujem,‘ odpusť mu!“

Apoštoli povedali Pánovi:

„Daj nám väčšiu vieru!“

Pán vravel:

„Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: ‚Vytrhni sa aj s koreňom a presad sa do mora,‘ poslúchla by vás.“

Komentár

Evanjelista Lukáš nám niekoľkými slovami sprostredkúva tri dôležité Ježišove učenia. Tieto slová by sme mohli zhrnúť pod nadpis „múdrost rozvážneho srdca“. Prvé z týchto učení nám hovorí o pohoršení a upozorňuje nás na potrebu osobitnej starostlivosti o najslabších. Všetkých nás zvláštnym spôsobom zasahuje zlo páchané na obzvlášť bezbranných a nevinných bytostiach. Do tejto skupiny patria deti, ľudia, ktorí tak prirodzene dôverujú starším, že sa o nich postarajú, usmernia ich, poučia a v prípade potreby aj napravia. Ježiš nás varuje: v súčasnej dynamike hriechom zraneného sveta, v ktorom žijeme, pokiaľ naše srdcia neboli úplne premenené milosťou, tieto nevinné bytosti sa, žiaľ, nezaobídu bez utrpenia, ktoré do sveta vrhá naše

sebeectvo. Ježiš nám prišiel ponúknuť premenu a silu odložiť starého človeka, ktorý v nás ešte stále žije. V ubližovaní tým najslabším, tým, ktorí sa zverujú do našich dôverných rúk, je zvláštne zlo. Kiež by sme boli ochotní a schopní robiť to s múdrosťou vlastnou tým, ktorí majú v srdci Ducha Svätého, ktorý neustále poučuje, štedro ponúka svoje vzácne dary a pomáha rozvíjať cnosti.

Rovnaký úprimný záujem o blížneho by sme mali prejavovať aj voči tým, ktorí sa mýlia. Nejde o to myslieť si o sebe, že sme lepší, kvalifikovaní na to, aby sme boli sudcami, ani o to, aby sme sa s falošnou pokorou považovali za tých najhorších. Ide o pocit láskyplnej zodpovednosti voči druhým. Všetci sa naprávame v každodennom živote, v bežných veciach, keď si myslíme, že môžeme alebo dokážeme niečo lepšie: pri varení, v športe, v pracovných záležitostiach. Prečo by sme sa

nemali naprávať aj v duchovných veciach? Ale s pokornou a úprimnou nápravou: takou, ktorá vychádza zo srdca, ktoré úprimne chce, aby ten druhý rástol. Je veľmi ľahké zmiešať nesprávne motívy s napomínaním a tiež je ľahké napomínať nevhodne. Boh nás napomína, pretože nás miluje. S nekonečnou trpezlivosťou a jemnou naliehavosťou. A skutočne odpúšťa. Preto je potrebné napomínať a napravovať s prihliadnutím na spôsob bytia a okolnosti druhých. To je tá dobrá náprava, ktorá berie do úvahy pravdu človeka pred nami a pravdu, ku ktorej chceme, aby sa priblížil.

Juan Luis Caballero // Fizkes -
Getty Images Pro

dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/lunes-
to-32/ (09.08.2025)